

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **T. V. Q.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2018, č. j. 4 A 90/2018 - 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 10. 2018, č. j. CPR-33598-2/ČJ-2017-930310-V234, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 14. 11. 2017, č. j. KRPA-75521-117/ČJ-2012-000022. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU.

II.

[2] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou. Shora označeným rozsudkem Městský soud v Praze žalobu zamítl. Ztotožnil se se správními orgány, že žalobce v řízení o udělení trvalého pobytu uváděl nepravdivé informace ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců. V řízení bylo prokázáno, že žalobce vystupoval na území České republiky i pod jiným jménem (V. B. H., nar. X), přičemž pod tímto jménem se také dopustil trestné činnosti, za kterou byl odsouzen. Městský soud neshledal důvodnými ani další námitky, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Plné znění rozsudku je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu včasnou kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel je názoru, že neuvedl nepravdivý údaj ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Vystupování pod jinou identitou nelze považovat za uvádění nepravdivého údaje. Jeho původní identita „B. V. H.“ byla nadto pouze přezdívkou. Zákon ani formulář pro podání žádosti o udělení dlouhodobého pobytu explicitně nevyžaduje vyplňovat přezdívkou. Pokud správní orgán uvedení přezdívkou požadoval, měl stěžovatele vyzvat podle správního řádu k doplnění žádosti. Stěžovateli nadto není zřejmé, kolik původních přezdívek by měl uvádět. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl vyhoštěn podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců, podle kterého vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na tři roky, *uvedl-li cizinec v řízení podle tohoto zákona nepravdivé informace s úmyslem ovlivnit rozhodování správního orgánu.*

[7] Zákon tedy umožňuje vyhostit cizince mj. tehdy, pokud cizinec uvedl v řízení podle zákona o pobytu cizinců *nepravdivé informace.*

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že neuvedl *nepravdivé informace* ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Vázán dispoziční zásadou (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a rozsudky téhož soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, atp.) zaměřil kasační soud svou pozornost na to, zda došlo k naplnění uvedeného pojmu.

[9] Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s posouzením provedeným městským soudem a správními orgány. I podle jeho názoru bylo možno jednání stěžovatele podřadit pod uvádění *nepravdivých informací* ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

[10] Již v rozsudku ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 Azs 106/2015 - 48, Nejvyšší správní soud akcentoval nutnost řádné identifikace žadatele v řízení o žádosti podle zákona o pobytu cizinců. Z uvedeného rozsudku (jakož i z na něj navazující judikatury) vyplývá, že pokud cizinec neuvede dřívější příjmení (pod kterým páchal trestnou činnost) v žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, dopouští se porušení, resp. obcházení zákona o pobytu cizinců.

pokračování

[11] V nyní posuzované věci bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatel vystupoval na území České republiky pod identitou „B. V. H.“ (pod kterou páchal i trestnou činnost, za kterou byl odsouzen, viz dále), přičemž současně vystupoval i pod identitou „T. V. Q“. Pod poslední uvedenou identitou přitom opakovaně žádal o povolení k dlouhodobému pobytu, resp. o následné prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (viz ve správním spisu založené žádosti ze dne 12. 8. 2008, ze dne 29. 8. 2010, ze dne 3. 9. 2012).

[12] V těchto žádostech (úředních tiskopisech) však stěžovatel neuvedl úplné, resp. pravdivé informace o své osobě. Uvedené úřední tiskopisy instruovaly žadatele, že má vedle svého jména a příjmení vyplnit i všechna svá „*dřívější příjmení*“, resp. „*ostatní jména*“ (viz kolonky 3 a 4 formuláře žádosti). Stěžovatel však žádné další jméno, či údaj, na základě kterého by mohly správní orgány zjistit, že vystupuje na území České republiky i pod jiným jménem (B. V. H.), v žádostech neuvedl.

[13] Ani v řízení o kasační stížnosti stěžovatel nepopírá, že na území České republiky vystupoval pod dvěma identitami. Sám uvedl, že jeho pravé (pravdivé) jméno „bylo a je T. V. Q“, přičemž připustil, že užíval i druhou identitu (kterou považuje za „přezdívku“). Ostatně vystupování stěžovatele pod jinou identitou potvrzuje i pravomocný rozsudek trestního soudu [Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 30. 5. 2017, sp. zn. 2 T 54/2007, jímž byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání trestného činu podle § 188 trestního zákona – nedovolená výroba a držení omamných a psychotropních látek].

[14] Sám stěžovatel přitom připouští, že § 54 zákona o pobytu cizinců vyžaduje, aby cizinec v žádosti uvedl nejen „*své jméno*“ ale i „*ostatní jména*“. Nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců výslovně uvádí, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu se podává na úředním tiskopisu (§ 42 zákona o pobytu cizinců). Tento tiskopis (formulář) přitom vyžadoval vyplnit mj. i „*všechna dřívější příjmení*“, či „*ostatní jména*“, přičemž závěrem formuláře je uvedeno, že svým podpisem žadatel stvrzuje „*úplnost a pravdivost údajů uvedených v žádosti*“.

[15] Požadavek na řádné sdělení identity žadatele, resp. pravdivé a úplné sdělení všech údajů lze přitom považovat za legitimní a odpovídající smyslu a účelu zákona o pobytu cizinců. Předpokladem zákonného rozhodnutí je jednoznačná identifikace žadatele. Jen tak může správní orgán ověřit, zda žadatel splňuje zákonné podmínky pro vydání jím požadovaného rozhodnutí. Neúplné, resp. nepravdivé uvedení údajů o identitě žadatele z povahy věci vylučuje ověření uvedených podmínek (podpůrně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 Azs 106/2015 - 48).

[16] Z ničeho pak nevyplývá povinnost správních orgánů vyzývat vždy cizince samostatnou výzvou ke sdělení jejich „přezdívky“. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nadto stěžovatelem uváděné jméno „B. V. H.“ nelze považovat pouze za „přezdívku“. Jak vyplývá ze spisu, stěžovatel pod uvedeným jménem několik let vystupoval na území ČR; pod tímto jménem byl v minulosti dokonce odsouzen trestním soudem. K navazující argumentaci stěžovatele nutno dodat, že stěžovatel v kasační stížnosti neuváděl, že by na území České republiky vystupoval i pod „*dalšími přezdívkami*“; žádnou další „*přezdívku*“ nezmínil. Je proto nadbytečné zabývat se otázkou, kolik „*dalších přezdívek*“ by měl v žádostech uvádět, jak požadoval zodpovědět v kasační stížnosti. Ustanovení, podle kterého byl stěžovatel vyhoštěn [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců], přitom neumožňuje zohlednit důvody, pro které vystupoval na území České republiky pod jinou identitou.

[17] Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou další vadu či nezákonnost, pro kterou by bylo třeba rozhodnutí městského soudu, resp. správních orgánů zrušit. V plném rozsahu na jejich rozhodnutí odkazuje a jejich závěry přebírá.

[18] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[19] Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, publikován pod č. 173/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl dokumenty, které stěžovatel předložil ke své žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Zdejší soud tyto dokumenty nemohl zohlednit, neboť stěžovatel je vztahoval k žádosti o přiznání odkladného účinku (nikoliv ke kasační stížnosti) a ve věci přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zdejší soud samostatně nerozhodoval (viz výše). Ostatně zákonnost napadeného rozhodnutí se posuzuje k datu jeho vydání (viz § 75 odst. 1 s. ř. s. či k tomu se vztahující judikaturu, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79).

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu